

λασαρ, *Πορθύχιον *Αμνραν, Σαρθήν Νησιωποπούλαρ και Βριτόμαρτιν — ο Τίος της Νυκτός με τὸν Μικρὸν Παιρίσταρ, Κελαϊολόγορ, Σαρθήν Νησιωποπούλαρ (νά, τὸ ψευδώνυμό σου σήμερα π. γ. ἐπὶ τὴν τέσσαρες φορές· καλὰ δὲν εἶνε; Γράψε σὺ κ' ἔννοια σου!) *Αγροπορὸν Φάρορ, *Ερθρὸν Σταυρὸν (ἔστειλα!) *Τίον της Νυκτός (με ὑγείαν καὶ εὐτυχίαν) *Φιλοπάτριδα Ἰάδα (τοῦρα ποῦ ἔκαμες τὴν ἀρχὴν νὰ ἐξακολουθήσῃ, καὶ νὰ ἰδῆς πόσον θὰ ἐπιτυχάνῃ;) *Ἀντίλογορ τὸν Σωτήρα (διὰ κάθε τετράδιον χρειάζεται 20λεπτον γραμματάσημον, ἀδιάφορον τὴν γραμματάσημον θὰ βάλω ἐγὼ, διὰ νὰ τὸ στείλω!) *Ἰριδα, *Βίγλαρ (ἔννοια σου, τοιαύτη πράξις δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ δεκτὴ;) *Λάμπρορ Παπαγεωργίου, *Λευκόστερορ *Ἀγγελορ (γράψε μου λοιπὸν πολλὰ, μὰ πᾶσα πολλά, νὰ ἰδοῦμεν θὰ βραβεῖω;) *Νοσταλγορ *Ἑλληνα, *Ἰωνικὴν *Ἀκτιν (ἔστειλα) φυσικά, ἀφ' οὗ σου ὠμοίως τὸσον ἡ εἰκὼν, ἔπρεπε νὰ σε γνωρίσουν;) *Γενναῖορ Δέσπιον, *Σπασμένορ Φεγγίτην (ὄχι, δὲν εἶνε καρὸς ἀκόμη διὰ τὸσον σκελετισμὸς; ἔκρησε πρῶτα νὰ ἰδῆς;) *Θέλλουσαρ (ἐλήθησαν ἐν τάξει!) *Ἀγροπορὸν *Φρούα (πταίει τὸ ταχυδρομείον, διότι ἔλα τὰ φύλλα τῶν Ἐπαρχίῶν παραδίδονται συγχρόνως;) *Κατραπακιάρ (θὰ ἐλέγξω καὶ θὰ δημοσιεύσω) ἦσαν πολὺ ὠραῖα!) *Μικρὸν Παιρίσταρ, *Ἠρώα της Σύρου (πολὺ εὐχαριστῶς θὰ σε ἴδω εἰς τὸ Γραφεῖόν μου θταν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς Ἀθήνας;) *Τέττιρα της *Αχαΐας (ναί, πολὺ μου ἤρεσαν τὰ ἄνθη σου!) *Ἀνθισμένορ Μενεξέρ, *Σαμιακὴν Σημιατρ (ἰδοὺ ὅτι ἔγινε!) *Ἀμυρὰν Λάμπριν (τὸ ἔστειλα, μόλις ἔλαβα τὸ γράμμα σου!) *Δημ Βέσσαρην κτλ.

Ἐπὶ δύοσ ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Σεπτεμβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

547. **Μωδαϊκόν.**
 Ἡ Δίγναια Ἀθῆνὰ καὶ τ' Ἀναθὰ τῶν Ὀρτίων. Ἡ Κρυσθαλλὸς μας Πηγῆ κ' ὁ Ζορροὸς Μεσαῖον. Ἄν ὁ πὸ δύο γράμματα σου δώσωμεν τὸ κἀθῆνα, θὰ σχηματισθῇ... ἄν το βρῆσι... αὐτόν, ἔσε καὶ [μένα!]

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθῆνῆς
548. Πυρῶσις.
 Οἱ σαυροὶ ἀποτελοῦν τετράποδοι.
 + = Πρόθεσις.
 + = Ἀρχαία πόλις.
 + = Ἠμίθεος.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πιστοῦ Σερρατίου
549. Ἐρωτήσις.
 Ἰκόμοιο πολὺς εἶνε συνηγμένον εἰς μίαν πλειτείαν καὶ ἀκροῦτα· μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς ῥήτορα, προσφωνοῦντα ἄνδρα μεγαλοκρητῆ καὶ σοβαρὸν. «Εἰς σέ, τῷ λέγει, ὀφείλομεν τὴν ὑπαρξὴν καὶ τὰ πάντα κτλ.» Αἰφνης ἀρχίζει ραβδιστάτη βροχή. «Οἱοὶ τρέχουν εἰς τὰς οἰκίας των διὰ νὰ προφυλαχθῶσιν, ἀλλὰ κανεὶς, οὐκ αὐτὸς ὁ ῥήτορ, δὲν προσκαλεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἄνδρα, εἰς δὲν ἔρπειον τὰ πάντα, — καὶ τον ἀρίθουν μόνον νὰ βρῆσεται!»
 Διαίτι τοῦτο; Νὰ ἦσαν ἀρῆ γε τὸσον ἀγνώμονες; ;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Λερχιζανίου
550—553. Μαγικὸν γράμμα.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίξ συλλλόγῃς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλαι τὸ-τας λέξεις :
 φωλεά, πνὶξ, ἀκρα, πυρά.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀργοντοῦ του Κόρρο
554—556. Λογοπαίγνια.
 1.—Τί κοινὸν μετὰ τὸ ἐνὸς παιδιοῦ κοιλῆ καὶ τῆς τρωπῆς ἐνὸς ἴππου;
 2.—Ὅταν στρέφεται ἡ γῆ, με ποῖον σῶμα ἐνοῦται; ;
 3.—Τί πρᾶγμα ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς; ;
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Χαλαμοῦ Κόρρο
557. Ἑλληποδύμφονον.
 αε ο αο — αι ι' ο — ι — ιαο.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Λουκου Εὐλερίου
558. Ἀλγεβρικός Γοῖφος.
 ψ(ψ+1) + χ(χ+1) — (ψ²+χ²).
 Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθῆνῆς
559. Γοῖφος.
 Τάμα
 *Ω, λησῆς, ἡ * Τ λείας.
 ὄλα, ναοί, ναί, Σήμ, ἀντί, κ' *
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιστακοῦ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
 Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 31 Ὀκτωβρ.
 Ὁ γάρτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φραγκοῦλο, ἄν ἴκαστος περίεξι 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

542. Λεξιγραφίος.
 Ἐάν, λύτα, συνδέσις Θεὸν, πόλιν καὶ γράμμα Ἐορτὴ θὰ προβάλλῃ, νέα κ' ἀρχαία συνάμα.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Μιλτιάδου

543. Συλλαβόγραφίος.
 Φθόγγον ἡπλοῦν τῆς μουσικῆς λαμβάνω Καὶ μόριον ἀρρητικὸν ἐπίσης· Καὶ με αὐτὰ, ὡ φίλε μου, τί κάνω; Ἴσως ἂν σοῦ τὸ εἶπω θάπορῆσῃς, Γιατί κ' ἐγὼ θαυμάζω κ' ἀπορῶ Πῶς ἔκαμα... μὰ τρύπα 'τὸ νερὸ!
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ζορροῦ Μεσαίου

544. Στοιχειογραφίος.
 Βγόλε νῆ καὶ βάλε πῆ Μολονότι με λυπεῖ Πού τὸ ἔβλον θάρῃσω, Ἄλλὰ καὶ θὰ σε κινήσω.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πηνουῦ τῆς Ἐρήμου

545. Ἀναγραμματιδός.
 Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ὀφῆσῃ, Μίαν πρόθεσιν θὰ ἰδῆς; Ἄν με ἀναγραμματίσῃς Εἶμαι βλάστημα τῆς γῆς.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Βρετανικοῦ Λοιτέρο

546. Αἰνίγμα.
 Περὰ δὲν ἔχω, κ' ὄμως πετῶ Ἄλλ' οὔτε πῆδας, πλὴν περπατῶ. Ἄτριν δὲν θέλω νὰ κινήθω, Κι' ὄμως τὸν ἔχω. Καὶ θὰ χαθῶ Ἄν τύχῃ μόλις νὰ ψυχρανθῶ.
 Ἐστὴν ἀπὸ Δ Η Δριβα

547. Μωδαϊκόν.
 Ἡ Δίγναια Ἀθῆνὰ καὶ τ' Ἀναθὰ τῶν Ὀρτίων. Ἡ Κρυσθαλλὸς μας Πηγῆ κ' ὁ Ζορροὸς Μεσαῖον. Ἄν ὁ πὸ δύο γράμματα σου δώσωμεν τὸ κἀθῆνα, θὰ σχηματισθῇ... ἄν το βρῆσι... αὐτόν, ἔσε καὶ [μένα!]

Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθῆνῆς
548. Πυρῶσις.
 Οἱ σαυροὶ ἀποτελοῦν τετράποδοι.
 + = Πρόθεσις.
 + = Ἀρχαία πόλις.
 + = Ἠμίθεος.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Πιστοῦ Σερρατίου
549. Ἐρωτήσις.
 Ἰκόμοιο πολὺς εἶνε συνηγμένον εἰς μίαν πλειτείαν καὶ ἀκροῦτα· μετὰ θρησκευτικῆς σιγῆς ῥήτορα, προσφωνοῦντα ἄνδρα μεγαλοκρητῆ καὶ σοβαρὸν. «Εἰς σέ, τῷ λέγει, ὀφείλομεν τὴν ὑπαρξὴν καὶ τὰ πάντα κτλ.» Αἰφνης ἀρχίζει ραβδιστάτη βροχή. «Οἱοὶ τρέχουν εἰς τὰς οἰκίας των διὰ νὰ προφυλαχθῶσιν, ἀλλὰ κανεὶς, οὐκ αὐτὸς ὁ ῥήτορ, δὲν προσκαλεῖ εἰς τὴν οἰκίαν του τὴν ἄνδρα, εἰς δὲν ἔρπειον τὰ πάντα, — καὶ τον ἀρίθουν μόνον νὰ βρῆσεται!»
 Διαίτι τοῦτο; Νὰ ἦσαν ἀρῆ γε τὸσον ἀγνώμονες; ;

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Λερχιζανίου
550—553. Μαγικὸν γράμμα.
 Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίξ συλλλόγῃς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζονται ἄλλαι τὸ-τας λέξεις :
 φωλεά, πνὶξ, ἀκρα, πυρά.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀργοντοῦ του Κόρρο
554—556. Λογοπαίγνια.
 1.—Τί κοινὸν μετὰ τὸ ἐνὸς παιδιοῦ κοιλῆ καὶ τῆς τρωπῆς ἐνὸς ἴππου;
 2.—Ὅταν στρέφεται ἡ γῆ, με ποῖον σῶμα ἐνοῦται; ;
 3.—Τί πρᾶγμα ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς; ;
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Χαλαμοῦ Κόρρο
557. Ἑλληποδύμφονον.
 αε ο αο — αι ι' ο — ι — ιαο.
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Λουκου Εὐλερίου
558. Ἀλγεβρικός Γοῖφος.
 ψ(ψ+1) + χ(χ+1) — (ψ²+χ²).
 Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθῆνῆς
559. Γοῖφος.
 Τάμα
 *Ω, λησῆς, ἡ * Τ λείας.
 ὄλα, ναοί, ναί, Σήμ, ἀντί, κ' *
 Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιστακοῦ

560. ΠΑΛΑΜΗΘΑΣ
 Α Μ Ν Τ
 Δ Η Ω Η
 Α Λ Ν Σ
 Ι Φ Ι Α ΟΙ, σχηματίζονται εἰς
 Σ Ο Γ λέξεις : λαιμός, κί-
 Τ Ο τος, κῆδος, ποῖος
 Ι Ρ φατος. — 385. ΚΟ-
 Ν Α ΔΡΟΣ (1, Κῶνος,
 Η Σ 2, Σολων 3, Ρόδος,
 4, Ταυρος, 5, Τρ-
 σος, 6, ΚισσοΣ). — 386. Ὅταν, ἐνφ' αὐτῇ
 κημάται, ἐκεῖνο φανᾶξ. — 387. Φύσιν πτη-
 ρῶν μεταβαλεῖν οὐ ράδιον. — 388. Κατὰ τὴν
 Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του. — 389. Ἡ
 καλὴ ὑπηρετρία ὑπηρετεῖ προθύμως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Επισημασμένον ὑπὸ τοῦ Ἰπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἅριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
 Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 26 Σεπτεμβρίου 1898 Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 40

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
 Βραβευθέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
 (Συνέχεια ἴδε σελ. 305)

**ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.
 ΤΙ ΣΥΝΕΒΗ.**

Ἐρπον ἐπὶ τοῦ πατώματος τοῦ ὑποστέγου, κατῶρθωσα νὰ φθίσω μέχρι τῆς θύρας καὶ νὰ ἐξέλθω εἰς τὸ κατὰστρωμα. Ὁ πλοίαρχος Λὰν Γκὺ εἶχεν ἤδη ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ θαλαμίσκου του, καὶ συρθεὶς διὰ τῶν γονάτων, ἐπιάσθη δυνατὰ ἀπὸ μίαν σιδηρὰν ράβδον τοῦ περιπετάματος. Παρὰ τὸν πρωρατὸν ἰστὸν, κεραλαὶ τινες ἐπρόβαλον ἀπὸ τὰς κτυγὰς τῆς καταπεσοῦσης προτομίδος, ὡς ἀπὸ σκηνῆς τῆς ὁποίας ἔβυσαν τὰ σχοινία. Καὶ ἀπὸ τῶν προτόνων ἐκρέμαντο ὁ Διρκ Πέτερος, ὁ Χάρδης, ὁ Μαρτίνος Χόλτ καὶ ὁ Ἐνδικόττος, μετὰ τὸ μαῦρον πρόσωπον δεινῶς ἠλλοιωμένον ἐκ τοῦ τρόμου.

Ἐν αὐτῷ ἀπὸ τὸ τσουκάλι... Καὶ τῶρα, κύριε Ζῶρλιγκ, τὸ πλοῖόν μας εὐρίσκειται ἐπάνω ἐστὴ ράχη τοῦ πάγου, πολλὰς ἐκατοντάδες πόδια ὑψηλότερα ἀπὸ τὴν ἐπιφανείαν τῆς ἀνταρκτικῆς θαλάσσης. Πῶς; Ἦτο τῶνόντι ὅπως ἔλεγεν ὁ ναύκληρος. Ὅποια λύσις τρομερὰ καὶ ἀπροσδόκητος! Ὁ Ἄ λ θ ρ α ν ο ς δὲν ἐναυάγησε προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς τρικυμίας δὲν κατεστράφη ἐξ ἐπιδρομῆς ἀγρίων ἰσχυρῶν δὲν συνετριβή μεταξὺ τῶν ὀγκοπάγων, — κίνδυνον τοὺς ὁποίους ἐφοβοῦμεθα καὶ προσδεδέσαμεν. Ἀλλὰ τὸ νὰ παρασυρθῇ εἰς ὕψος ὑπὸ πλωτοῦ

βουνοῦ, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ βουνὸν τοῦτο ἀνετρέπετο καὶ βυθιζόμενον ἀνήρχετο πάλιν εἰς τὴν ἐπιφανείαν τὸ νὰ εὐρεθῇ ἀφνης ἐξω τοῦ στουχείου του, σχεδὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὀγκοπάγου, — ἰδοὺ λύσις τὴν ὅποιαν οὐδεὶς ἐφαντάζετο, οὐδεὶς προσέβλεπε!

Καὶ τῶρα τί θὰ ἐγίνετο; Πῶς, μετὰ μέσῃ τὰ ὁποῖα εἶχαμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας, θὰ κατηρχόμεθα ἐκ τοῦ ὕψους ἐκεῖνου εἰς τὴν θάλασσαν; Τί μέτρα θὰ ἐλαμβάνοντο; Ἦτο τῶνόντι ὅπως ἔλεγεν ὁ ναύκληρος. Ὅποια λύσις τρομερὰ καὶ ἀπροσδόκητος! Ὁ Ἄ λ θ ρ α ν ο ς δὲν ἐναυάγησε προσβληθεὶς ὑπὸ δεινῆς τρικυμίας δὲν κατεστράφη ἐξ ἐπιδρομῆς ἀγρίων ἰσχυρῶν δὲν συνετριβή μεταξὺ τῶν ὀγκοπάγων, — κίνδυνον τοὺς ὁποίους ἐφοβοῦμεθα καὶ προσδεδέσαμεν. Ἀλλὰ τὸ νὰ παρασυρθῇ εἰς ὕψος ὑπὸ πλωτοῦ

Ἐκ τῆς πλήρωμα ἐγκατέλειψε τὸν Ἄλθρανον καὶ διεσπάρη ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὀγκοπάγου... (Σελ. 313, στήλ. γ')

μένων επί του καταστρώματος, κατά την στιγμήν της καταστροφής, παρέρυθη κανείς και έρρίθη εις την θάλασσαν; Κατά διαταγήν του πλοιάρχου, ο Τζέμ Βέστ ανέγνωσε τον καταλογον. Πέντε εκ των ανδρών μας δεν απέκρίθησαν παρών: ο ναύτης Δράκ και τέσσαρες εκ των νεοσυλλέκτων της Φαλκλάνδης, ήτοι δύο Άγγλοι, εις Αμερικανός και δύο Φουεγιανοί.

Ήσαν λοιπόν τα πρώτα θύματα της έκστρατείας μας; . . . Ούτως έφαινετο τωόντι, διότι εις μάτην τους έκραξαν, εις μάτην τους έζήτησαν παντού. . . Και μετά την διάλυσιν της όμίχλης, αι έρευναί υπήρξαν επίσης μάταιαι. Ω, βεβαίως είχαν πέση εις την θάλασσαν! Και ίσως ούτε τα πτώματά των δεν θάνευρισκοντο ποτέ, τα όποια του ρεύμα θα παρέσυρεν ήδη μακράν!

Και ενώ τας καρδίας μας επλήρου θανάσιμος λύπη, αντήχησεν εξαίφνης μία φωνή—ή φωνή του Μαρτίνου Χόλτ:

— Ο Χήρνε;

Ναι. . . τί είχαν απογίνη ο Χήρνε, τον όποιον είχαμεν λησμονήση έχκαθειργμένον εις το στενόν κελλίον του κύτους; . . .

Ο Τζέμ Βέστ ώρμησε προς την γολέτταν, ανερχίθη επ' αυτής και κατήλθεν εις το κύτος. . .

Μολονότι ο κακός δαίμων του πλοίου όλιγον ήτο αξίος συμπαθείας, ανεμένεμεν όλοι με αγωνίαν. . . Επιτέλους ο ύποπλοίαρχος ανεφάνη επί του καταστρώματος, ακολουθούμενος υπό του Χήρνε. Εύτυχώς το μέρος, όπου εύρίσκετο ο ύποναύκληρος, είχε μείνη άπροσβλήτον. Και κατελθών εκ του πλοίου, σφός και άκέραιος, ήνώθη μετά των συντρόφων του, χωρίς να προσφέρη λέξιν. Μετά τινας στιγμάς επαύσαμεν προσέχοντες εις αυτόν.

Ήδη σκεδασθείσης έντελώς της όμίχλης, ήδυνήθημεν να εκτιμήσωμεν το μέγεθος του όγκοπαγού, επί του όποιου επεκαθήμεθα, ως μυϊται επάνω εις τούρταν, ενώ ή γολέττα μας δεν θα έφαινετο από κάτω μεγαλητέρα άπλου άκατίου!

Ο όγκοπαγος ούτος, ή περίμετρος του όποιου θα υπερέβαινε βεβαίως τας τριακοσίας όργυκιάς, είχαν ύψος έκατόν και τεσσαράκοντα περίπου ποδών. Επομένως το υπό την θάλασσαν μέρος αυτού θα εξετεινετο εις βάθος τετραπλάσιον ή και πενταπλάσιον, όλόκληρος δέ θα εξύγιζεν εκατομμύρια τόννων. Διαβρωθείσης βαθμηδόν της πρώτης βάσεώς του, υπό την επήρειαν θερμότητος ύδάτων, ήλλοιώθη το σχήμα του και μετετοπίσθη το κέντρον της βαρύτητός του έπομένως ή ισορροπία έπρεπε ναποκατασταθί δι' αποτόμου άνατροπής, ή όποια έφερεν άνωθεν της έπιφανείας της

θαλάσσης, ό,τι πριν εύρίσκετο κάτωθεν αυτής. Εις την τούμπα να αυτήν εύρέθη ίσα-ίσα ο Ά λ θ ρ α ν ο ς, και—κατά την φρασεολογίαν του Ούρλιγκερλή, — έσηκώθη επάνω, όπως θα έσηκόνετο εν α ύ γ ο μ ε τ ή χ ο υ λ ι ά ρ α. Άπειράριθμοι όγκοπαγοί άναποδογυρίζονται ούτως επί της έπιφανείας των πολικών θαλασσών, άποτελέοντες ένα των μεγαλητέρων κινδύνων εξ όσων άπειλοϋσι τα πλοία.

Η γολέττα μας είχε καθήση επί της δυτικής πλευράς του όγκοπαγού, κεκλιμένη δεξιά, με άνωφωμένην πρόμνην και με χαμηλωμένην πώρην. Εφοβούμεθα, ως είπον, μήπως με την παρομικροτέρην δόνησιν, ήθελεν όλισθήσθαι διά του προπύου του όγκοπαγού, μέχρι της θαλάσσης. Ένωσιται δέ ότι είχαν ύποστη άρεκατά μεγάλας ζημίας. Έθαύσθησιν επάνω ίστοι και κεραΐαι, παρέρυθησαν ίστία, συνστρίβη το δρύφακτον της δεξιιάς πλευράς, το δέ μαγειρείον, το όποιον, ως γνωρίζετε, ήτο καθηλωμένον παρά την βάσιν του πρωριού ίστού, έθραυσε τα δεσμά του και εκυλίσθη μέχρι της ύρας του ύποστήγμου. Άλλά το μεγαλητερον δυστύχημα εινε ότι, εκ των δύο λέμβων του Ά λ θ ρ α ν ο υ, απέμειναν ήδη μόνον μία, διότι ή προς τα δεξιιά είχε συντριφθή κατά την σύγκρουσιν. Τουλάχιστον ή σωθείσα ήτο ή μεγαλητέρα, και έπρεπε πρό παντός να την θέσωμεν εν άσφαλεία, διότι αυτή ίσως θα ήτο το μόνον μέσον της σωτηρίας μας. . . Διότι τί άλλο είχαμεν να πράξωμεν; Να ρίψωμεν τον Ά λ θ ρ α ν ο υ εις την θάλασσαν, να τον αποδώσωμεν εις το στοιχείον του; Πρωτον ή καθέλωσιν αυτή θάπηται επίπνον και πολυχρόνιον έργασίαν διότι επρόκειτο να όρυχθή εν είδος κοίτης, από του μέρους όπου εύρίσκετο ή γολέττα, μέχρι της βάσεως του όγκοπαγού. Επειτα πώς ήτο δυνατόν να έπιχειρήσωμεν την έργασίαν ταύτην, αν δεν ήμεθα βέβαιοι πρώτον ότι αι ζημιαί του σκάφους ήσαν επανορθώσιμοι, και ότι δεν έμελλε να βυθισθί εύθύς ως έρρίπτετο εις την θάλασσαν;

Οπωσδήποτε, έπρεπε να μείνωμεν ακόμη επί του όγκοπαγού. Εύτυχώς ή ανατολική αυτού πλευρά, πολύ εύβατοτέρα της δυτικής, έσηματίζεν εδώ κ' εκεί μικρά τινι όροπέδια, επί των όποιών θα ήτο εύκολος μία πρόχειρος κατασκήνωσις. Άλλως τε ο όγκοπαγος έφαινετο άσφαλής επί της νέας του βάσεως' έφ' όσον το κέντρον της βαρύτητος εύρίσκετο κάτωθεν του επιπέδου της παράλου γραμμής, δεν έπρεπε να φοβούμεθα νέαν άνατροπήν.

Άμέσως προέδθημεν εις λεπτομερή έπιθεώρησιν του σκάφους, ή όποια διήρκεσε δύο ώρας. Εκ ταύτης προέκυψεν

ότι αι ζημιαί μας ήσαν όλιγον σημαντικαί και ότι εύκόλως έθεραπεύοντο. Έν πρώτοις τα κάτω μέρη των ίστων διατηρούντο λαμπρά και ήδυνάμεθα να τα χειρισθώμεν. Η δέ βλάβη της δεξιιάς πλευράς, την όποιαν έφραναζόμεθα μεγαλήν, άπεδείχθη όλως έξωτερική. Απο μέσθ ο σκελετός δεν επειράχθη διόλου' δοκοί και ξυλόματα είχαν μείνη ανέπαφα. Το πλοϊόν μας, έπίτηδες ναυπηγηθέν διά να ταξειδεύη εις τας πολικιάς θαλάσσας, άντέσχεν εις σύγκρουσιν, ή όποια θα έθρυμάτιζεν άλλο πλοϊόν, όλιγώτερον στερεόν.

Ούτως άπεφασίσθη ή καθέλωσις του Ά λ θ ρ α ν ο υ. Μετά το πρόγευμα, οι άνδρες θα ήρχίζον τας προκαταρκτικας έργασίας. Πρό τούτου όμως παρητήρηθη εν φαινόμενον παρίεργον και άνεξήγητον. Ο όγκοπαγος, επί του όποιου εύρισκόμεθα, δεν έπλεε. Το παρητήρησεν ο Διρκ Πέτερς' το επεκύρωσαν ο ναύκληρος και ο ύποπλοίαρχος.

— Το παγοβούνι δεν κινείται πλέον, είπεν ο Ούρλιγκερλής' και ίσως να μην εκινήθη καθόλου από τη στιγμή που έπηρε την τούμπα.

— Ναι, είπεν ο Τζέμ Βέστ' και άπόδειξις ότι τα άλλα που περνοϋν, το αφίνουσι όπισω.

Η άπλουστερα εξήγησις του φαινομένου εινε, ότι ή νέα βάσις του όγκοπαγού συνήντησε κάτω πυθμένα, επί του όποιου προσκολληθή ή δέ προσκόλλησις αυτή πιθανώς θα εξήκολούθει, έφ' όσον το έξω του ύδατος μέρος δεν ήλποϊούτο, με κίνδυνον νέας άνατροπής.

Οικωσδήποτε ή περιστασις ήτο σοβαροτάτη Νέσι και άνυπολόγιστοι κίνδυνοι μάς ήπειλουν εκ της άκινήσις εκείνης. . . Και ίδου πώς εύρέθημεν εξαίφνης μετά τρίμηνον περιπετειώδη πλοϊόν! Περὶ Ούλλιαμ Γκϋ και Άρθούρου Πύμ ούτε λόγος' τώρα πλέον μόνον περὶ της ιδικής μας σωτηρίας έπρεπε να συλλογιζόμεθα. . . Και υπό τούτουσ όρους, θα ήτο παράδοξον αν επιτέλους το πλήρωμα έστασίαζεν, αν υπέκυπτεν εις τας παρορμήσεις του Χήρνε, αν εξήτει εύθύνας από τους άρχηγούς του—και πρό πάντων από έμέ, —διά τας συμφοράς και διά τας άπωλείας;

Περὶ τούτου συνεσκέπτοντο ήδη ο Ά λ θ ρ α ν ο ς και ο Τζέμ Βέστ. Οι εκ Φαλκλάνδης νεοσυλλέκτοι ήσαν τώρα (μετά την άπόλειαν των τεσσάρων συντρόφων των) δεκαπέντε εν όλω' ήμεϊς ήμεθα δεκατρείς, συμπεριλαμβανομένου και του μιγάδος. Επομένως εκείνοι άπετέλουσι και πάλιν την πλειοψηφίαν, έντος δέ τούτου, και αρκετοί εκ των παλαιών πιθανόν, εν περιπτώσει στάσεως, να συνετάσσοντο με τους νεοσυλλέκτους. Καί τίς οϊδεν αν δεν είχαν σκοπόν, ώθούμε

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Ο ΜΠΟΓΙΑΣ ΤΩΝ ΣΚΥΛΙΩΝ

Άγαπητοί μου,

Μ π ο γ ι α ς
τ ω ν Σ κ υ λ ι ω ν — ο
πως έβάπτισεν ο άθηναϊκός λαός τον άνθρωπον της Αστυνομίας, ο όποιος έργον έχει να συλλαμβάνη τους άδεσπότους σκύλους, — περιφέρει και πάλιν ανά τας συνοικίας την άπαισίαν του τσιμπιδαν και το άπαίσιον κάρρον του. . . Φόβος και τρόμος και άναστατώσις, άφ' όπου διερχεται, και πρό πάντων όπου σταματά. Κρότοι θυρών κλεισμένων βιαίως και παραθύρων ανοιγομένων. . . άλλαλαγμδς άγιοισπαίδων φαιδροτάτων. . . γαυγίσματα σκύλων όργύλων ή έντρομων. . . φωναί όζεισι γυναικών, αι όποιαι μετ' εξάλλου σπουδής καλοϋν τους πολυωνόμους σκύλους των. . . κραυγαί έρίδων. . . έπιφωνήσεως και όλοφυρμοί. . . και επί τέλους το σπαρτακτικόν ούρλιασμα του δυστυχούς ζώου, το όποιον συνελήφθη ήδη με το σιδηρόν έργαλειον και άπάγεται πρός το κάρρον και. . . ίσως πρός τον θάνατον.

Είμαι βέβαιος ότι πολλάκις αυτάς τας ήμέρας σās άνησύχησεν ή θορυβώδης σκηνή και σας έκαμε να τρέξετε εις το παράθυρον, διά να ιδήτε τί συμβαίνει. Φαντάζομαι δέ την συγκίνησιν σας, αν έτυχε να έχετε και κανένα σκυλάκι άγαπημένον, το όποιον την στιγμήν εκείνην δεν εύρίσκετο πλησίον σας εν άσφαλεία. . . Άλλά και εκ των κυνοφίλων αυτών αν δεν είσθε, αδύνατον να μη σας επείραζε τα νεύρα και να μη σας επλήγησε την εύαισθησίαν ο σκληρός τρόπος, με τον όποιον συλλαμβάνονται οι δυστυχείς σκύλοι, και ή έκφρων λύπη την όποιαν έκδηλοϋσι τότε οι κύριοι των—ότα, μάλιστα εινε νεαράι κυρία ή δεσποινίδες! Πραγματικώς, εις την εφαρμογήν του άστυνομικου αυτού μέτρου, αντίτιθεται ή μεγαλητέρα τρυφερότης πρός την μεγαλητέραν σκληρότητα. Είνε γνωστόν με πόσον ζωηρά συμπαθείαν άγαποϋν τα σκυλάκια των οι κύριοι των και αι κυρίαί των, και πόσον άξια εινε πολλάκις τοιαύτης άγάπης τα νοήμονα, τα πιστά και άφωτισμένα αυτά ζώα' επίσης εινε γνωστόν πόσον πληγόνει και εξεγειρει την ψυχην οιάδηποτε βία και σκληρότης κατά πλάσμα

τος άσθενούς και άνυπερασπίστου, είτε ζώον εινε, είτε άνθρωπος. Διά τούτο ο τρόμος και ή άπελπισία των τρυφερών κυνοφίλων, τα θρηνώδη ούρλιασματα του σκύλου, ο όποιος σπαίρει συσφιγγόμενος υπό της σιδηράς κυνάγρας, το άγριον εκείνο κάρρον με τον σιδηρόν κλωβόν, έντος του όποιου συνωθούνται έντρομα, πληγωμένα, πονούντα, άλαλα, τόσα πκυλιά, — μικρά ή μεγάλα, εύμορφα ή άσχημα, καθαρά ή λερωμένα, πλούσια ή πτωχά, όμοια όλα υπό το κράτος της καινής δυστυχίας, του θανάτου και της έκδορας, ή όποια τα περιμένει εις την άστυνομίαν, — εινε θέαμα το όποιον μάς διαθέτει παν άλλο ή εύάρεστος και το όποιον μάς κάμνει να σχηματίζωμεν την χειροτέραν ιδέαν περί της ανθρωπίνης εύπλαγχνιάς και δικαιοσύνης. Διότι επί τέλους, τί κακόν έκαμεν ή μικρούλα εκείνη δεσποινίς, διά να σπαραχθί τόσον, βλέπουσα άπαγόμενον το λατρευτόν της σκυλάκι, — ή τί έγκλημα διεπραξε το δυστυχισμένον αυτό διά να στερηθί διαμιάς της κυρίας του, της έλευθερίας του, της ζωής του και. . . του δέρματός του;

Και όμως! . . . Πόσα δικαστικά είμπορει κανείς να συμπεράνη και από τα άπλουστερα και από τα κοινότερα πράγματα! . . . Ο άμπόγιας των σκυλιών» ο άπάνθρωπος αυτός και μισητός εις ζώα και εις ανθρώπους, τί άλλο εινε παρά έκτελεστής ενός νόμου, και έπομένως ώφέλιμος, αναγκαίος και. . . σεβαστός; Το έργον του, το εκ πρώτης όψεως σκληρόν και άδικον, αν το καλοσυλλογισθίτε, εινε έργον ύψίστης εύπλαγχνιάς και δικαιοσύνης. Αν δεικνύεται σκληρός και άδικος πρός τους σκύλους και πρός τους κυρίους των, εινε όμως εύπλαγχνος και δικαίος προς ο λ η ν τ η ν κ ο ι ν ω ν ι α ν. Εφαρμοζει μίαν διαταγήν, ή όποια σκοπόν έχει να προστατεύη την δημοσίαν υγίαν. Δεν αφίνει εις τους δρόμους άδεσπότους και έλευθέρους σκύλους. Και συλλαμβάνων κάθε τοιοϋτον, ο όποιος θα εύρεθί εις το άκρον της τσιμπιδας του, έμποδίζει τους κυρίους των από το να τους αφίνουσι έξω χωρίς φίμωτρον ή χωρίς άλυσίδα. . . Επιβάλλει δηλαδή διά της βίας το διατεταγμένον, το πρόπον, το συμφέρον εις όλην την κοινωνίαν των ανθρώπων και των σκύλων. Σκληρός ο νόμος—άλλά νόμος! Βλέπετε ότι τα πράγματα δεν εινε πάντοτε όπως φαίνονται. Η μικρά εκείνη δεσποινίς, ή όποια λατρεύει το σκυλάκι της, όσον μικρά, όσον τρυφερά, όσον συμπαθής και αν εινε, άποτελεί μέρος της κοινωνίας και έχει καθήκοντα και υποχρεώσεις. Έν τών καθηκόντων τούτων—το όρρίζει ή άστυνομική διάταξις, — της άπαγορεύει ναφίνη το σκυ

(*Έπεται συνέχεια) Γ. ΒΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

λάκι της έξω χωρίς δεσμόν και χωρίς φίμωτρον. Τὸ ἐτήρησε ; Δὲν ἔχει νὰ φοβηθῆ τίποτε εὐρίσκειται ἐντὸς τοῦ κύκλου τῶν δικαιωμάτων της, χωρίς νὰ παραβλάπτῃ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Δὲν το ἐτήρησε ; Ἐφάνη ἀπρόσεκτος ἢ ἀνυπότακτος καὶ ἄφησε τὸ σκυλάκι της νὰ ἐξέλθῃ ὅπως τοῦ ἤρεσεν ; Ἐ, τότε ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸν κύκλον τῶν δικαιωμάτων της καὶ ἤρχισε νὰ παραβλάπτῃ τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων. Καὶ ὁ νόμος θὰ ἔλθῃ ἐναντίον της, καὶ θὰ ὑποστῇ τὰς συνεπειὰς τοῦ ἀδικημάτων της. Τὸ σκυλάκι της θὰ συλληφθῆ, θὰ ὀδηγηθῆ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, καὶ ἐκτὸς τοῦ σπαραγμοῦ τὸν ὅποιον θὰ της προξενήσῃ, θὰ πληρωσῇ καὶ πρόστιμον διὰ νὰ τὸ πάρῃ ὀπίσω.

Ἄλλως τὸ σκυλί θάποθάνῃ. . . Ἐ, τώρα πλέον δὲν σας φαίνεται δικαίον αὐτό ; Καὶ διὰ νὰ σας ἠσυγᾶσω ἐντελῶς, σὰς πληροφορῶ, ὅτι τὰ συλλαμβανόμενα σκυλιά φονεύονται πρῶτα διὰ στρυχνίνης καὶ κατόπιν ἐκδέρονται. Δὲν ἐκδέρονται δηλαδή ζωντανά, ὅπως ἐξεδάρη ἄλλοτε ὁ Μαρσύας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἡ ἐξημμένη φαντασία τῶν κυνοφίλων ἐπλάσε δι' αὐτὰ ἕνα τοιοῦτον φρικώδη θάνατον — διὰ νὰ κινήθῃ ἔτιωσ περισσότερον ἢ κοινή συμπάθεια πρὸς τὰ ἀγαπητὰ των ζῶα — ἀλλ' ἢ διάδοσις εἶνε ψευδής, ὅπως καὶ ἡ περὶ τῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα συλλαμβάνουν δῆθεν οἱ Ἑβραῖοι καὶ τα βάζουν εἰς ἕνα βαρέλι με καρφία. . .

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

Εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τῆς Διαπλάσεως

IOANNA N. MARKETTI

Βραβεύθεισα εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς. (Ἰδε φυλλάδιον 14ον, σελ. 108).

**ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ
ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ**

(Συνέχεια ἴδε σελ. 308)

— Πάρα πολὺ, κύριε ! ἀπήντησεν ἡ Μηλιά. Ἀληθινὰ λοιπὸν αὐτὸς ὁ Κολόμβος ἀνεκάλυψε νέαν γῆν ;

— Δηλαδή ἐν νέον μέρος τῆς γῆς μας, εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Αὐτὸ συνέβη κατὰ τὸ 1492. Τότε ἀκόμη δὲν ἐγνώριζαν ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἄλλη ἠπειρος, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ Ὠκεανοῦ. Ἡ ἠπειρος αὐτὴ ὠνομάσθη Ἀμερικὴ, ἀπὸ τὸ ὄνομα τοῦ θαλασσοπόρου, ὁ ὁποῖος ἐξεκολούθησε τὰς ἐρεῦνας τοῦ Κολόμβου. Ἄδικον πρᾶγμα ! διότι ἡ Ἀμερικὴ εἶχε πιά ἀνακαλυφθῆ ἀπὸ τὸν προκάτοχον του.

— Καὶ διατί ἐγίνεν αὐτὴ ἡ ἀδικία ; — Διότι, παιδί μου, ἡ δικαιοσύνη εἶνε πολὺ σπάνιον πρᾶγμα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ! . . . Παράδειγμα ὁ Κολόμβος, τὸν ὅποιον ὁ Φερδινάνδος, ποῦ ἐβασιλευε τότε εἰς τὴν Ἰσπανίαν, ἄφησε νάποθάνῃ πτωχὸς καὶ ἔρημος . . . εἰς τὴν Σεβίλλην τῷ 1506.

— Ὅστε λοιπὸν ἡ ἀνακάλυψις του δὲν ἦτο πολὺ σπουδαία, ἀφ' οὗ δὲν τον ἀντήμειψαν ;

— Ἄπεναντίας σπουδαιοτάτη διάβασε καὶ οὐ ἰδῆς.

Ἡ Μηλιά ἐξεκολούθησε τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ πάλιν τὴν διέκοψε, διὰ νὰ κούσῃ τὸν κ. Δούμανην, ὁ ὁποῖος τῆς ἐξηγοῦσε πότε τοῦτο πότε ἐκεῖνο, καὶ τὴν ἐρωτοῦσε διάφορα πράγματα, περιέργως νὰ βλέπῃ τί ἐντύπωνσιν ἔκαμναν εἰς τὴν μικρὰν του ἀναγνώστριαν αἱ περιπέτειαι τοῦ Κολόμβου. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέρασεν ἡ βραδυά, χωρίς νὰ τὴν ἐννοήσουν.

— Ἐεύρεις ὅτι πλησιάζει ἡ ὥρα ἐνδεκα ; εἶπεν ὁ κ. Δούμανης. Εἶνε καιρὸς νὰ πλαγιάσωμε.

— Καλὴ νύκτα σας, κύριε ! εἶπεν ἡ Μηλιά ἐγειρομένη.

Ἄναψεν ἕνα κερι καὶ ἔχαίρειττε με βαθεῖαν ὑπόκλισιν τὸν κύριόν της.

— Με συγχωρεῖτε, κύριε, ποῦ ἐφλυάρησα τόσο καὶ σας ἐκούρασα.

— Δὲν με ἐκούρασε καθόλου ! ἀποδείξεις ὅτι θὰ σε καλέσω καὶ αὐριο τὸ βράδυ νὰ ἐξακολουθήσωμε τὴν ἀνάγνωσιν.

Τῶντι τὴν ἐκάλεσε καὶ τὴν ἄλλην ἐσπέραν, καὶ τὴν ἄλλην, καὶ τὴν ἄλλην. . .

Ἐν τούτοις ἡ κυρία Δούμανη ἐξακολουθοῦσε νὰ μὴ βλέπῃ με καλὸν ὄμμα τὴν ἐξοικειωσιν αὐτὴν, ἢ ὁποῖα ἡμέραν με τὴν ἡμέραν ἐγίνετο μεγαλητέρα. Ἐφραντάζετο ὅτι ὁ ἰδιοκτήτης τῆς Λάνδης θάπεκλήρωνε χωρίς ἄλλο τὸν ἀνεψιὸν του Ἰούλιον, καὶ ὅτι ἡ κυλοσσιαία ἐκεῖνη περιουσία θὰ περιήρχετο εἰς τοὺς δύο

μικροὺς τυχοδιώκτας. Καὶ ὅσον τὸ ἐσυλλογίζετο, τόσο περισσότερο τοὺς ἐμίσει καὶ ἐζήτει τρόπον νὰ παλλαχθῆ ἀπὸ αὐτούς.

— Στέλνε μου τὰ ἀσπρόρουχα μετὰ τὴν Μηλιάν, εἶπε μίαν ἡμέραν πρὸς τὴν οἰκονόμον. Ἐνδιαφέρομαι δι' αὐτὰ τὸ κορίτσι καὶ θέλω νὰ με ἀγαπήσῃ ὀλίγον.

Ἐκπληκτος ἡ Πολυξένη, ἐκύτταξε τὴν κυρίαν της, διὰ νὰ νᾶναγνώσῃ εἰ δυνατόν εἰς τὸ πρόσωπόν της τί ἐσυλλογίζετο. Ἄλλ' ἢ κυρία Δούμανη τῆς ἐστρεφετὰ νῶτα, μετὰ τὴν πρόφασιν ὅτι ἐζητοῦσε κάτι εἰς τὸ ἐρμαρί της, καὶ ἐπρόσθεσε :

— Πήγαινε, καλὴ μου Πολυξένη, δὲν σε χρειάζομαι πλέον. Στείλέ μου ἐδῶ τὴν Μηλιάν.

Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ἡ Μηλιά εἰσηλθε, μ' ἕνα μεγάλον πανέρι γεμάτον ἀσπρόρουχα, τὰ ὁποῖα ἀράδιασεν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

— Θέλετε νὰ μου ὀμιλήσετε, κυρία ; ἠρώτησε με συστολήν.

— Ναι. Διατί δὲν ἔρχεσαι κάποτε νὰ με βλέπῃς ; Μοῦ φαίνεσαι πολὺ καλὴ κόρη, καὶ ἤθελα πολὺ νὰ σε συμβουλεύω καὶ νὰ σε ὀδηγῶ. Ἐεύρεις, ἐδῶ εἰς τὴν Λάνδην, οὔτε ὁ κ. Γαζής οὔτε ὁ κ. Δούμανης δὲν εἶνε οἱ κατάλληλοι διὰ νὰ διδάξουν μίαν κόρην τῆς ἡλικίας σου πῶς πρέπει νὰ φέρεται. . .

Ἡ Πολυξένη μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχεις μίαν θεῖαν εἰς τὸ Παρίσι καὶ ὅτι ἐκεῖ ἐπήγαινες μετὰ τὸν ἀδελφόν σου, ὅταν σὰς ἤνυραν καὶ σας ἔφεραν ἐδῶ. Ἐχεις δικαίον νὰ ζητήσῃ τὴν θεῖαν σου, διότι εἶνε ἡ μόνη στενὴ συγγενὴς ποῦ σας ἐμείνε δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Μάλιστα, κυρία ; εἶνε ἀδελφὴ τῆς μητέρας μας.

— Με ἄλλους λόγους, δεύτερη μητέρα. Καὶ εἶνε εὐκόλον νὰ τὴν εὐρήτε εἰς τὸ Παρίσι. . .

— Μὰ δὲν εἶχαμε λεπτὰ νὰ ἐξακολουθήσωμε τὸ ταξεῖδι μας. . .

— Σὰς δίδω ἐγώ. . . Ὅταν ἔχῃ κανεὶς συγγενεῖς, δὲν εἶνε εὐχάριστον νὰ μὲνῃ μετὰ ξένους.

— Ἀλλὰ . . . ἂν ἐφευγα, ἂν ἄρνα ἔτσι τὸν κ. Δούμανην. . . Τί θὰ ἔλεγε ;

— Μπᾶ ! τί θὰ ἔλεγε ; Τίποτε ! Συλλογίσου ὅτι μόλις πρὸ τριῶν μηνῶν σὰς γνωρίζε. . . Δι' αὐτὸν εἰσθε ξένοι . . . καὶ μάλιστα, ἂν μου ὑπόσχεσαι ὅτι δὲν θὰ το πῆς σὲ κανένα, θὰ σου πῶ κάτι, ποῦ θὰ σε καθησυχάσῃ ἀμέσως. Ἀλλὰ χρειάζεται ἐχεμύθεια.

— Ἄν εἶνε γιὰ καλὸ τοῦ κ. Δούμανη, σὰς ὑπόσχομαι, κυρία, ὅτι δὲν θὰ νοῖξω τὸ στόμα μου. . .

— Λοιπὸν, ἄκουσε τί μου εἶπε πρὸ ὀλίγου κειροῦ ὁ ἀνδράδελφός μου : « Διὰ τί δὲν πέρνεις κάποτε τὴν Μηλιάν εἰς τὰ δωμάτιά σου ; Σὺ ἤμποροῦσε νὰ μάθης τοὺς σκοποὺς τῆς καλλίτερα ἀπὸ

ἐμέ. Εἶνε καλὸ κορίτσι ἐν τούτοις δὲν ἐννοοῦσα νὰ τὴν φορτωθῶ, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν της, γιὰ πάντα. Ἄν ἤμποροῦσε νὰ της ὑποβάλῃ τὴν ἰδέαν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὐρῇ τὴν θεῖαν της, θὰ της ἐδίδα ἐγὼ ὀλίγα χρήματα διὰ τὸ ταξεῖδι . . . καὶ ἔτσι θὰ ἦταν πολὺ καλλίτερα.

— Ἔτσι σὰς εἶπεν ὁ κύριος Δούμανης, κυρία ; ἠρώτησεν ἡ Μηλιά, ἢ ὁποῖα εἶχε γίνῃ κάτωχρη.

— Βεβαίως.

— Ἐμένα ὅμως με εἶχε διαβεβαίωσῃ ὅτι θὰ μας ἐκρατοῦσεν ἐδῶ.

— Τότε φαίνεται, ὅτι ἄλλαξε γνώμη, ἀφ' οὗ ἐπεφόρτισεν ἐμὲ νὰ σας δείξω τί πρέπει νὰ κάμετε.

— Καὶ πότε πρέπει νὰ φύγουμε, κυρία ;

— Ὑστερ' ἀπὸ οὐτῶ ἡμέρας τὸ πολὺ. Ἀλλὰ πρόσεξε νὰ μὴ σου φύγῃ λέξις ἀφ' ὅ,τι σοῦ εἶπα. Ὁ κ. Δούμανης θὰ δυσαρεστηθῇ πολὺ, ἂν μάθῃ ὅτι σοῦ ἐφανέρωσα τὰς σκέψεις του. Πρέπει νὰ φανῇ ὅτι ἀναχωρεῖς ἐκουσίως, μετὰ τὴν θέλησίν σου. . .

— Ὅθ' ὑπακούσω, κυρία . . . ἀλλὰ . . . δὲν ἠξεύρετε πόσον με λυπεῖ αὐτό.

Καὶ ἡ Μηλιά ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Μὴν κλαίς, κόρη μου, εἶπεν ἡ κ. Δούμανη. Ἄφησε νὰ ἰδῆς πόσον καλλίτερα θὰ εἶσαι εἰς τῆς θεῖας σου, ἀπὸ ἐδῶ. Ἐλξ, πήγαινε τώρα . . . καὶ προπάντων σιωπῇ !

— Ἐννοία σας, κυρία. Ὁ πατέρας μου μ' ἔμαθε νὰ κρατῶ τὸν λόγον μου. . . Λοιπὸν δὲν με χρειάζεσθε πειά ;

— Ὁχι, παιδί μου, πήγαινε.

Δὲν εἶνε εὐκόλον πάντα νὰ κάμῃ κανεὶς τὸ κακόν. . . Μόλις ἐξῆλθεν ἡ Μηλιά, ἡ κυρία Δούμανη μετενόησε δι' ὅ,τι εἶπεν. . . Ἄν ἡ Μηλιά ἔκαμνε λόγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της εἰς τὸν οἰκοδеспότην, καὶ ἂν ἐκεῖνος ἀνθίστατο καὶ τὴν ἠγάγκαζε νὰ ἐξηγηθῇ, καὶ ἐμάνθανε τὴν μηχανορραφίαν. . . ὦ, ποτὲ βέβαια δὲν θὰ ἐσυγχωροῦσε δι' αὐτὸ τὴν νόμην του ! Ἀλλὰ πάλιν ἡ Μηλιά εἶχεν ὀρκισθῆ μετὰ τὴν εἰλικρίνειαν νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικόν ! Ἐπειτα ὁ κίνυαντος, τὸν ὅποιον διέτρεχεν ὁ Ἰούλιος ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ξένους, τῆς ἐφαίνετο τόσο μεγάλος, ὥστε ὤφειλε νὰ κάμῃ κάθε τρόπον διὰ νὰ τοὺς διώξῃ ἀπὸ τὴν Λάνδην.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μηλιά, ἀφ' οὗ ἐφύλαξε τὸ πανέρι της, κατέβαινε μελαγχολικὴ τὴν κλίμακα διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ κρύψῃ τὴν λύπην της. . . Ὡ, πόσον ὀλίγος ἦτο ὁ εὐτυχὴς καιρὸς, τὸν ὅποιον ἐπέρασεν εἰς τὴν Λάνδην ! . . . Καὶ αὐτὴ ἐνόμιζεν ὅτι θὰ δῆρκει αἰωνίως ! . .

[Ἐπεται συνέχεια]

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΕ Η ΓΙΑΓΙΑ ;

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

— Ἐ Γιάγκο μετὸ ἄλογο, καὶ σὺ Νίκο μετὸ σκυλί, καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἠσυχία ! Δὲν βλέπετε τὴν γιαγιά σας ποῦ ἀποκοιμήθηκε ἐστὴν πολυθρόνα ; Ὅθ' αὐτὴν ζυπνήσετε !

Καὶ εἶπαν τὰ παιδιά : — Μὰ ποῦ εἶνε, μαμά ; Ἐμεῖς δὲν τὴν βλέπομε καθόλου !

— Καλέ, τί εἶνε αὐτά ; Τὴν γιαγιά σας δὲν βλέπετε ; Ἐλα Χριστέ καὶ Παναγιά ! Μήπως σὰς ἔχουν κάμῃ μάγια ;

Μάγια πραγματικῶς ! Ἀλλὰ οἱ φίλοι μας βέβαια θὰ τα λύσουν, με ὀλίγον κόπον καὶ θανακαλύψουν τὴν κρυμμένην γιαγιάν.

Ο ΜΑΖΑΡΙΝΟΣ

Ὁ καρδινάλιος Μαζαρίνος, ὁ περίφημος πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΔ' (ἐγεννήθη τῷ 1602, ἀπέθανε τῷ 1662) ἦτο μὲν μέγας πολιτικὸς ἀνὴρ, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τον ἠμπόδιζε νὰ εἶνε καὶ μέγας φιλάργυρος. Ἐμάζευεν, ἐμάζευεν, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ζῆσῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον αἰωνίως. Εἶχε χρήματα, κτήματα, ἐπιπλα, σκευὴ, κοσμήματα. Ἀλλ' ἐξ ὅλων τῶν θησαυρῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν περιστοιχίζαν, περισσότερο ἐξετίμα καὶ ἠγάπα τὰς εἰκόνας του. Ἦτο φιλότεχνος καὶ εἰδήμων, καὶ δὲν ἠγγόει τί μέγα χρηματικὸν ποσὸν ἀντιπροσώπευε μίαν πινακοθήκην ἐξ ἀριστουργημάτων ζωγραφικῆς, τὴν ὁποίαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἶχε καταρτίσῃ εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ἐξ ἄλλου εἶχε καὶ μίαν ἀδυναμίαν, κοινὴν εἰς πολλοὺς ἀνθρώπους, καὶ μικροὺς καὶ μεγάλους : ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον. Ἡ ἰδέα ὅτι ἐμελλε νάποθάνῃ, χωρίς τοῦλάχιστον νὰ παραλάβῃ μετ' ἑαυτοῦ κανένα ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς, τοὺς ὁποῖους εἶχε συναθροίσῃ εἰς τὸ διάστημα τῆς ζωῆς του, — ἡ ἰδέα αὕτη τὸν καθίστα δυστυχῆ. Διὰ τοῦτο, κατὰ τὰ τελευταῖά του ἔτη, γέρων πλέον ἀσθενικὸς καὶ παράλυτος, διέτασσε νὰ τον φέρουν εἰς τὴν πινακοθήκην του, καὶ ἐκεῖ καθημένος καὶ παρατηρῶν τὰς ὡραιότερας εἰκόνας, — ἐκείνας ἴσως αἱ ὁποῖαι τῷ ἐστοίχισαν ἀκριβώτερα, — ἐφιθύριζε στενάζων :

— Ἄχ ! ἀλλοίμονον ! Ὅλ' αὐτὰ θὰ τ' ἀφήσω ἐδῶ πέρα !

Ἡ λύπη αὕτη καὶ ἡ πρὸς τὰς εἰκόνας του λατρεία, τῷ ἐνέπνευσαν αἰφνης μίαν ὠραίαν ἀπόφασιν : Νὰ δωρήσῃ δηλαδή εἰς τὸν βασιλέα τὴν πολὺτον πινακοθήκην του. Τὸ ἐπραξε τῶντι, καὶ ἡ πινακοθήκην τοῦ Μαζαρίνου ἀπετέλεσε τὸν πυρῆνα τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου, τὸ ὁποῖον θαυμάζουν ὅσοι ἐπισκέπτονται τοὺς Παρισίους, καὶ τὸ ὅποιον θὰ θαυμάσετε καὶ σεῖς ἂν ποτε ἐπισκεφθῆτε τὴν μεγάλην αὐτὴν πρωτεύουσιν.

ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ—ΨΥΧΗ

Ἐένοιασθ' κ' εὐθυμὴ γυρίζει Μὲ τὰ ἐλαφρά της τὰ φτερά Καὶ μέσα σ' τ' ἄνθη φτερουγίζει Ἡ πεταλούδα, μετὰ χαρά.

Μ' ἄμα τ' ἀγγίξῃ τὰ φτερά της Ἀσπλαγχο χέρι δυνατό, Φεύγ' ἢ φρεσκάδα κ' ἡ χαρά της Καὶ χαμηλά, βαρεῖα πετᾷ.

Καὶ ἡ ψυχὴ ἀπ' τὸν οὐρανὸ της Φέρνει δῶ κάτω δυὸ φτερά : Τὸ ἕνα λέγει τ' Ἀθωότης Καὶ τ' ἄλλο λέγεται Χαρά.

Μ' αὐτά, μικρούλα, τριγυρίζει Μῆσα σ' τὰ χάρδια, σ' τὰ φιλιὰ Κ' εὐτυχισμένη φτερουγίζει Μῆσα σ' ὄνειρων ἀγκαλιά.

Μ' ἄμα τ' ἀγγίξῃ τὰ φτερά της Ὁ κόσμος ἀσπλαγχα, μ' ὀργή, Φεύγ' ἢ φρεσκάδα κ' ἡ χαρά της Καὶ σέρνεται βαρεῖα σ' τὴν γῆ.

N. I. ΧΑΤΖΙΑΚΗΣ

λουσαν Σελήνην, Τὴν τῆς Νυκτός καὶ Χ. Γ. Δραγάτην. — ἡ Ροδίσιον Φύσις μετὸν Γερασίου Ἐσπέρου καὶ Ἀρητῆν τοῦ Μέλανος Δρυμοῦ. — Σέλευκος ὁ Κε. αὐτὸς μετὸν Ἐθρικῶν Ἰμνον. — ἡ Καλλιπρὸν Στάϊνον μετὸν Mrs Agnes Mauro καὶ Ἰωνικῆν Ἀκτὴν. — ὁ Πόπκος Παναγόπουλος μετὸν Μέλλονσαν Καλλιπέριον καὶ Κροκόπελλον Ἡώ. — ἡ Ἰρις μετὸν Ἑλληνικῆν Καρδιαν, Ταπεινὸν Ἰον, Φωτοβόλον Ἀστρον καὶ Χρυσὸν Ἀκτὴν. — ἡ Μαγευμένη Ἀκρογιαλιὰ μετὸν Φωτεινῆν Μαυρομυχάλη, Ταπεινὸν Ἰον, Μικρὸν Πιανίσταν, Ναβαρχον Σάμφων καὶ Κάμερ Σόλβαρ. — ἡ Τελευταία Χελιδὼν μετὸν Ψάλλοντι Ρόακα, Φίλανθορ, Τὴν τῆς Νυκτός καὶ Χρυσοφάν Πατωλόρ.

Εἰς ὄδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Σεπτεμβρίου θάπαντησώ εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 7 Νοεμβρίου.

Ὁ γάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δὴν νὰ γράψωι τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι, καλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖονί μου εἰς φοκίλλου, ὅν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ 1.

560. Δεξιγυφός.
Εἰς θεὸν ἂν προσκολληθῆς
Μίαν νῆσόν μας γνωστὴν,
Χωρὶς κόπον θάναστίσης
Ἐν ἄρχαίον ποιητῆν.

561. Συλλαβόγυφός.
Δύο νότας μουσικῆς—καὶ ἐνός πουλιού φωνῆ,
Δείχνουσι τὴν κεφαλήν—τὴν ἐντέλειαν γυμνῆ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κατράκακίης

562. Ἀναγραμμασιδμός.
Τὴν οὐρὰ μὲ τὸ κεφάλι
Ἐναλλάξ ἐνός συνδέσμου
Μεταθέσεις, καὶ προβάλλει
Ποῖά βουδὸν, σὺ πλέον πές μου!

563. Συλλαβικὸν Τρίγωνον.
1. Τὸ πρῶτόν μου ἐδέξατο τὸ Κράτος τῆς Γαλλίας.
2. Τὸ δευτέρον μου θὰ εὐρῆξῃς τὰς ἀνωουμίας
3. Τὸ τρίτον μου μικρὸν νησί ποῦ μόλις θὰ τὸ
[ἐεύρης].
4. Τὸ τέταρτόν μου μετοχὴ ποῦ εὐκόλα θὰ εὐρησῆ.

564. Βέλος.
Νὰ συμπληρωθῶν οἱ κάθετοι ἀστερισκοὶ ὥστε νὰποτελεσθῇ τὸ ὄνομα ἀρχαίου ἥρωος ἢ στρατηγού τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου. Τὴν αἰχμὴν τοῦ βέλους θάποτελέσουν δύο λέξεις (ἐν ἐπιπέδῳ χρονικόν καὶ ἐν ἐπιθεσβαϊτικόν), ἐκάστη τῶν ὁποίων θάποτελεῖται ἐκ τριῶν στοιχείων, ὥστε τὸ ἐν τῷ μέσῳ κοινὸν θὰ χρησιμεύῃ ὡς τελικόν τῆς πρῆς τὰ ἀριστερὰ καὶ ὡς ἀρχικόν τῆς πρῆς τὰ δεξιὰ. Κατὰ τὴν αὐτὸν τρόπον, κάτω, συμπληρωμένων τῶν στιγμῶν, θάποτελεσθῶν 8 λέξεις. Ἡ τοὶ δεξιὰ: 1, συνήθης προστακτικὴ. 2, Πρῶσωπον τῆς Γραφῆς. 3, πρῶθεις. 4, Νῆσος. — Ἀριστερὰ: 1, σύνδεσμος. 2, χρονικὴ διαίρεσις, 3, μέλος τοῦ σώματος. 4, ἀνωουμία.

565. Κρυπτογραφικόν.
1 2 3 4 5 6 7 4 8 = Ἀρχαία Ἑλληνικὴ πόλις.
2 4 8 6 9 = Δῖσθημα.
3 4 7 4 5 5 6 8 = Ἀρχαῖος Βασιλεὺς.
4 5 5 6 8 = Ζῶον.
5 6 7 6 8 = Μέρος τῆς Γῆς.
6 8 8 1 = Ὅρος.
7 4 5 6 8 = Συστατικόν τοῦ σώματος.
8 1 2 6 8 = Νῆσος.

566—567. Μεταμορφώσεις.
7. — Ἡ Νῆσος διὰ 4 μεταμορφ νὰ γίνῃ Πόλις.
5. — Ἡ Αἶξ διὰ 3 μεταμορφ νὰ γίνῃ Βυθός.

568—572. Μαγικὸν γράμμα.
Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνός σιουδῆτος γράμματος ἐκαστῆ τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουσ ἄλλας τόσας λέξεις:
Πόρος, ἄρισ, δρόμος, ἀδελφός, φύλιξ.
573. Δογοπαίγιον.
Ποῖα πόλις γράφεται μὲ κάπα;

574. Μεθοδοισχίς
Τὰ μεσαία γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου ἥρωος.
1, Ζῶον. 2, Πόλις τῆς Μικρῆς Ἀσίας. 3, πόλις τῆς Ἰταλίας. 4, Νῆσος. 5, σύνδεσμος.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λιουκῆ Ἐλεφαντίου

575. Πρόβλημα.
Μιὰς κλίμακος ὅταν ἀνέρχεται τις τὰς βαθμίδας ἀπὸ δύο, εἰ: τὸ τέλος τοῦ ὑπολείπεται μία· ὅταν ἀνὰ τρεῖς, ὑπολείπονται δύο· ὅταν ἀνὰ τέσσαρας, ὑπολείπονται τρεῖς· ὅταν ἀνὰ πέντε, ὑπολείπονται τέσσαρες, καὶ οὕτω καθέξῃ. Ἄλλ' ὅταν τὰς ἀνέρχεται ἀνὰ ἑπτὰ, (ἐνοεῖται ὅτι ὁ ἀναβαίνων θὰ εἶνε ὁ Γίγας τοῦ Πιούλιβερ) δὲν ὑπολείπεται οὐδεμία. — Πόσας βαθμίδας ἔχει ἡ κλίμαξ;

576. Φωνεντόλιπον.
* * — χλ — πρκας — πσκν — μσ.
577. Ἑλληποδύμψωνον.
αη — αηη — ιαι — εα — οα.
578. Γυφός.
ΜΕΤΡ = προ ΤΠ = Η.

ΑΥΣΕΙΣ

390. Ταῶς (τὰ, ὄς). — 391. Πῶμα, πῶμα. — 392. Ὅσσα, ἄσος. — 393. Μῖσος, μῖσός.
394. Α Ν Ρ Ω Ο
Α Τ Λ Μ
Ν Ε Υ Φ
Ι Μ Α Ο
Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ Κ Ι Ο Σ

396—397. 1, Πῆτε ἀπίθανον ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος; Πόσων ἐτῶν; 2, Ποῖος ἐβραβεύθη εἰς τὴν Ἐκτὴν Κυριακὴν; — **398. — 400 1.** Πῶλος, Βῶλος, βέλος, ἔλος, ἔλος, ὄρος, ἄρος, ἄρισ, ἄριστος. 2, Ἄριστος, ἄριστος, ἄριστος, ἄριστος, ἄριστος, ἄριστος. 3, Λάρος, Πάρος, πόρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος, ὄρος. — **401—403.** Τῆ προσθήκῃ τοῦ γράμματος χ, σχηματίζονται αἱ λέξεις: βράχος, χαλκός, χνούς, χεῖλος, φύκος. — **406.** ΡΗΝΟΣ (1, ΣΥΡΟΣ. 2, ΔΗΜΗΤΡΑ. 3, ΜΙΝΟΣ. 4, Μεσολογγιον. 5, ψεύστης).

407. Κομήτης (κόμη, τῆς). — **408.** Λάρος, Πάρος, φάρος, χάρης, βάρος. — **409.** Ἐρις.
410. ΑΓΙΑ [ἀγία, ἀνία, ἀμην, ἄραφ, ἀνία, γὰ, ἴνα, αἶμα, ἀήρ, νά].
ΑΝΙΑ 411. Α Α Σ
ΑΜΗΝ 411. Α Α Σ
ΑΡΑΨ Ρ Α Ο
Β Β Ι
Α Τ Λ Α Ο Π Η
Γ Ν Κ
Κ Ι Η
Α Α Σ

412—416. Γνωμένης τῆς ἀνταλλαγῆς διὰ τῆς λέξεως ἀρα, σχηματίζονται αἱ λέξεις: κατὰρα, ἀραία, μαραινω, τιὰρα, Α Α Σ ταραχί. — **417—419.** 1, Ὁ κηρὸς παράγεται ὑπὸ τῶν μελισσῶν. 2, Ἀργία μήτηρ κακίας. 3, Πέ μου πόλιος φίλους ἔχει—νὰ σου πῶ ποῖο δρόμο τρέχεις. — **420.** Πάνιν Ἰωάννων, διότι δὲν ἠρώτησεν διὰ τὸ ἐπώνυμον. — **421.** Ἄσταν ρεμβάζων μὴ φανῆς, Σόλωνος λάθε σύμβολον. — **422.** ΜΑΔΑΚΑ, ΕΛΕΦΑΣ, ΜΥΚΑΛΗ (1, ΜΕΜΡΙΣ. 2, ΑΑΥΣ. 3, ΔΕΚΛΗ. 4, ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ. 5, ΚΑΔΑΜΟΣ. 6, ΑΣΗΡ). — **423.** Ὡς μέγα τὸ μικρὸν ἐστὶ ἐγκλίμως δοθέν. — **424.** Περὶ πλείονος ὄξαν καλὴν ποιοῦ ἢ πλῆθυν μὲγαν κταταπειν. — **425.** Τῷ δυστυχούντι μὴ ἐπιγέλα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Ἐγνωσμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἔρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
καὶ εἶνε προπληρωτέα δι' ἕν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσπηλαιώσεως

Περίοδος Β' — Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 3 Ὀκτωβρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}. — Ἀριθ. 41

Η ΣΦΙΓΕ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας
(Συνέχεια' ἴδε σελ. 313)
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'
Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

«Εἰς ἔργον!» εἶχεν εἶπῃ ὁ πλοίαρχος Ἀλν Γκὺ καὶ ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐκείνης στιγμῆς, οἱ ἄνδρες ἤρχισαν νὰ ἐργάζονται μετὰ ζήλου.
Δὲν εἶχαμεν νὰ χάσωμεν οὔτε ὥραν. Τὸ ζήτημα τοῦ χρόνου ἦτο τὸ σπουδαιότερον πάντων. Ὅσον διὰ τὰς ζωοτροφίας, ἡ γολέττα μας εἶχεν ἱκανὰς διὰ πληρῆς σιτηρέσιον καὶ διὰ δεκαπέντε ἀκόμη μῆνας. Ἐπομένως οὔτε πείνα μᾶς ἠπέλει, οὔτε πολὺ ὀλιγώτερον δίψα. Τὰ βαρέλια τοῦ οἴνου, τοῦ οὐίσκ, τοῦ ζύθου καὶ τῆς ρακῆς, δὲν ἐπεεράχθησαν σχεδὸν διόλου καὶ τὸ πόσιμον ὕδωρ ἂν μας ἔλειπεν, ἠδυνάμεθα νὰ προμηθευθῶμεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ὄγκοπαγου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρισκόμεθα. Διότι, ὡς γνωστὸν, ὁ πάγος, εἴτε ἐκ θαλασσίου ὕδατος ἐσχηματίσθη εἴτε ἐκ ποταμίου, οὐδέποτε εἶνε ἀλμυρός· κατὰ τὴν μετάβασιν ἀπὸ τῆς ρευστῆς εἰς τὴν στερεάν κατάστασιν, τὸ ἄλας ἀποβάλλεται καθ' ὅλοκληρίαν.

Ὁ Λάν Γκὺ καὶ ὁ Τζέμ Βέστ ἀπεφάσισαν ἐν πρώτοις, διὰ νὰ ἐλαφρυνθῇ ἡ γολέττα, νὰ ἐκφορτώσουν πᾶν ὅ,τι εὐρίσκετο ἐντὸς αὐτῆς. Ἐπειτα οἱ ἴστοι καὶ τὰ λοιπὰ ἐξαρτήματά της θὰ ἐλύοντο καὶ θὰ μετεφέροντο ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου. Ἐπρεπε νὰ εἶνε ὅσῳ τὸ δυνατόν ἐλαφροτέρα, νὰπαλλαχθῇ καὶ αὐτὸ τοῦ ἔματος, διὰ τὴν δύσκολον καὶ κινδυνώδη καθέλκυσιν. Τοῦτο θὰ ἐπέφερε βραδύτητα ἡμερῶν τινων ἄλλα τὸ ἐγγεῖρημα θὰ ἐγίνετο ὑπὸ καλλιτέρους ὄρους, καὶ μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ καθέλκυσιν, ἡ φόρτωσις καὶ ἡ ἐξάρτυσις δὲν θὰ ἐπαρουσίαζε μεγάλας δυσκολίας. Ἐκτὸς τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου λόγου, ὑπῆρχε καὶ ἄλλος ὄχι ὀλιγώτερον σπουδαῖος. Εἶπον ὅτι ἡ θέσις τοῦ Ἀλβράνο ἔντος τῆς χαράδρας τοῦ ὄγκοπαγου, ἦτο ἐπισφαλέςτατη. Ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν διέτρεχε τὸν κίνδυνον μετατοπισθῆ καὶ νὰ κατακυλήσῃ εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄν δὲ κατεποντίζετο οὕτω μὲ ὄλας τὰς ζωοτροφίας, τί θὰ ἐγίνόμεθα ἡμεῖς; Τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην ἐξεφορτώθησαν τὰ κιβώτια τῶν παστῶν κρεάτων, τῶν ξηρῶν ὀσπρίων, τῶν ἀλεύρων, τῶν διπύρων, τοῦ τεύου, τοῦ καφέ κτλ. ὡς καὶ τὰ βαρέλια τῶν διαφόρων ποτῶν, καὶ ἐποθετήθησαν ἐν ἀσφαλεῖς εἰς κοιλώματα, πλησίον τοῦ Ἀλβράνο ἔντος τῆς ἐλήφθη φροντίς περὶ τῆς λέμβου καὶ τῶν ἐξαρτημάτων της, ἡ ὁποία ἐξησφαλίσθη ἐντὸς κοιλώματος, περὶ τοὺς τριάκοντα πόδας μακρὰν τοῦ ἀριστεροῦ τοῦ Ἀλβράνο ἔντος τῆς φρούρησις θὰ ἦτο διαρκῆς νυκτός καὶ ἡμέρας, διὰ τὸν φόβον τοῦ Χῆρνε καὶ τῶν ὄπαδων του. Καὶ μετὰ τὸ φορτίον, τὸ σκάφος ἀπηλλάχθη τῶν ἰσθῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐξαρτημάτων, λυθέντων καὶ μετακομισθέντων. Αἱ ἀκόλουθοι τρεῖς ἡμέραι, 19, 20 καὶ 21 Ἰανουαρίου, κατηλωνθήσαν καθ' ὅλοκληρίαν μετὰ τὰς ἐργασίας ταύτας. Ἐπὶ τοῦ ὄροπεδίου, οὐχὶ μακρὰν τοῦ Ἀλβράνο ἔντος τῆς ἐκλήθησαν ἀρκεταὶ σκηνᾶι αὐτοσχεδίοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐποθετήθησαν αἱ κλίνας τῶν θαλαμισκῶν μας καὶ τοῦ θαλάμου τοῦ πληρώματος. Εἰς τὸ βάθος, κάτωθεν μιᾶς ἐπικλινούσας πλευρῆς, διὰ τῆς ὁποίας ἠδυνάτο τις νὰ ἀναρριχηθῇ μέχρι τῆς ὑψηλοτέρας κορυφῆς τοῦ ὄγκοπαγου, ἐποθετήθη τὸ μαγειρεῖον τοῦ φίλου μας Ἐνδικόττου. Ὁρεῖλων νὰ ὁμολογήσω, ὅτι κατὰ τὰς τρεῖς ταύτας ἡμέρας τῆς κοπιώδους ἐργασίας, ὁ Χῆρνε ἐπέδειξε ζῆλον ἀμειψτον καὶ δραστηριότητα πολύτιμον. Μήπως εἶχε μετανοήσῃ διὰ τὴν προτέραν τοῦ διαγωγῆν; Μήπως εἶχεν ἐνοήσῃ ὅτι ἡ κοινῆ σωτηρία ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ὀμόνοιαν καὶ ἀπὸ τὴν πειθαρχίαν; Δὲν ἠμποροῦσα νὰ μαυτεῖσω τί συνέβαινε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου! Ἄλλ' εἶνε περιττὸν νὰ εἶπω, ὅτι ἐξ ὄλων τῶν ἀνδρῶν τοῦ Ἀλβράνο ὁ πρῶτος ὑπὸ ἐποψιν ἀντοχῆς καὶ ζήλου καὶ τυφλῆς ἀφοσιώσεως, ἦτο πάντοτε ὁ Διρκ Πέτερς. Καὶ ὅταν τὸν ἐβλεπα, ἐργαζόμε-

Ἐξηθρωμένος, συντριμμένος, ἀποσυντεθειμένος, ὁ Ἄλβρανος ἐφέρετο ἔως κάτω. . . (Σελ. 323, στήλ. α')